

НА ИППОЛИТО ПИНДЕМОНТЕ

Дали въвъв сѣнката на кипариси
или въвъв гроба утешенъ отъ сълзи,
по-малко тежъкъ е сѣнътъ подземень?
А щомъ днесъ слънцето не оплодява
земята съсъ растения и животни
и, приласкани отъ примамки, нѣма
предъ мене да танцуватъ часоветъ,
и нито, скѣпи друже, твоя стихъ
ще чувамъ и хармонията тѣжна,
която го напѣтствува, и нѣма
въ сърдцето ми да заговори вече
духътъ на девственитъ музи и
на любовта, — единственъ духъ
въвъ моя скитнишки животъ, — тогава
каква ще е утехата за днитъ
изгубени — единъ надгробень камъкъ,
отдѣлящъ мойтъ отъ безброя кости,
които по земята и морето
разсѣва съ незапиренъ махъ Смъртъта?
Уви, така е, друже мой! — Дори
Надеждата — последната богиня
и тя отъ гробницитъ вече бѣга!
Забравата въвъв своята нощъ поглѣща
тукъ всичкитъ нѣща — и тъмна сила
ги уморява въ всѣкое движение.
Човѣкътъ съ неговитъ гробове
и образътъ на външността, творбитъ
небесни или земни — времето поглѣща.

Защо човѣкътъ иска да премахне
отъ себе си измамата, която,
угасналъ вече, спира го все пакъ
застаналъ на прага на тъмний Адъ?
Нима и подъ земята не живѣе
така пакъ той — като заглѣхне
хармонията на дѣня, щомъ може
съ добритъ си дѣла да я събуди
въвъ паметта на свойтъ скѣпи близки?
Божествена е тази съответность
отъ чувства на любовъ, божественъ даръ
у смъртнитъ. И често ний живѣемъ
съ умрѣлия приятель и съсъ насъ
умрѣлиятъ живѣй, — ако земята
която, милостива, го роди
и го отхрани, дала му покровъ
последенъ, днесъ въвъв своята утроба